

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Březen 2025

Ročník 6, číslo 53

*V jeho dnech rozkvete spravedlivý,
bude hojný pokoj, dokud nezanikne měsíc.
(Žalm 72,7)*

OBSAH

Soli Deo Gloria	2
Kázání z Písma	3
Hrbáč nevidí svůj hrb, ale vidí hrb svého souseda	4
Církev budoucnosti	7
Oživující milost	12
Syrofenická žena	13
Tři pohřby a tři vdovy	18
Ženě učit nedovoluji: 2. Zdůvodnění	22
Biblická rozprava o reakci círky na mimobiblické příkazy II.	26
Falešné narativy a ti, kdo je šíří	29
Dnes	33
Nejisté trvání života	34

Vydává **Spolek Soli Deo Gloria**

Bellušova 1810/19, 155 00 Praha 5

Odp. redaktor Jaroslav Kernal

© Spolek Soli Deo Gloria

www.solideogloria.cz

kernalj@solideogloria.cz

Č. účtu 2602365989/2010 (Fio)

Vychází měsíčně.

Ev. č.: MK ČR E 24450

Tisk: Tisk Pětka s.r.o.

Horova 1631

252 63 Roztoky

SOLI DEO GLORIA

*To hlavní v tvém slovu je pravda,
každý soud tvé spravedlnosti je
věčný. (Ž 119,160)*

Bůh nás volá k tomu, abychom se ponořili do jeho slova a poznali z něj Pána slávy, Původce života a pramen živých vod a pili tuto vodu nyní i navěky. O Boží slovo se můžeme opřít a můžeme na něm stavět, protože je pravdivé. Cokoliv vychází z Boží úst je pravda. Je to slovo, na které se můžeme postavit, protože Bůh nemůže lhát a jeho Slovo, Bible, odráží tuto jeho charakterovou vlastnost.

Toto číslo Soli Deo Gloria vám přináší směs článků starších i současných autorů a věřím, že skrze ně přinese i mnohé pravdy do vašich životů a vašeho každodenního chození s Pánem. Je zde kázání Jana Husa nebo úryvek z knihy *Vady kazatelů* Jana Blahoslava. Nechybí ani kázání Jana Karafiáta a několik dalších vesměs velmi povzbuzujících článků.

Kéž vám Pán dopřeje hojný-duchovní užitek ze čtení tohoto čísla.

Jaroslav Kernal

KÁZÁNÍ Z PÍSMÁ

Jan Blahoslav

Pro kazatele není těžké najít témata kázání a věci, které by měli lidem předkládat. Naši kazatelé v jednotě nemusí kopat tak hluboko jako filozofové a ti, kteří neustále vymýšlejí něco nového. Základ je již položen a dům, ve kterém jsou uloženy ty nejčistší poklady, je uspořádán do hromad, svazků, balíků, truhel, sklepů i komor. Stačí, aby tam vešel člověk, který má klíč, podíval se na všechno, co komu náleží, a vzal si, co zrovna potřebuje. Podobně jako dobrý a rozvážený kuchař nebo lékař, tak i kazatel z těchto pokladů připraví pokrm nebo lék, který je pro danou chvíli nejvhodnější.

Písma svatá Starého i Nového zákona jsou jako veliké Boží hory a jako studnice s čerstvou a nejčistší vodou, která z nich neustále vyvěrá. Z těchto hor a studnic bylo do „domu“ přeneseno vše, co se hospodářům zdálo nejdůležitější a základní. A to jsou svatá čtení a epístoly, které jsou přiřazeny k určitým časům a dnům v průběhu celého roku, a i jiné Boží řeči, o kterých apoštol říká: „Veškeré Písmo, vdechnuté Bohem, je užitečné.“ A z těchto studnic je přenášena ta výborná voda, čistší než křišťál, k osvěžení všeho, co v „domě“ potřebuje vláhu. A to jsou různé a velmi četné spisy mužů osvěcených Duchem Kristovým, kteří jsou jako nádoby a sudy naplněné tímto lahodným nápojem načerpaným z oněch izraelských studnic. Vezmi si tedy z toho všeho, co potřebuješ, abys mohl být podoben zlatému nebo stříbrnému poháru, který uchovává ten nejdražší nápoj. A ber tak, jak náleží a jak je potřeba, to jest, jak ti živé knihy před tebou ukazují a jak tě váže tvá povinnost v pravdě víry a svaté lásky, jednomyslnosti a řádu.

HRBÁČ NEVIDÍ SVŮJ HRB, ALE VIDÍ HRB SVÉHO SOUSEDA.

Charles H. Spurgeon

Ukazuje na chlapíka před sebou, ale on sám je o dost větší chlapák. Neměl by se křivému smát, dokud nebude sám rovný, a ani potom. Neraď slyším, když havran křičí na vránu, že je černá. Slepec by neměl vyčítat bratrovi, že šilhá, a ten, kdo přišel o nohy, by se neměl posmívat chromému. A přece je to tak, že shnilá větev praskne první a ten, kdo by měl mluvit poslední, se ozve jako první. Rozehnaná prasata obtěžují

ostatní, a kdo je plný chyb, ten chyby nachází. O druhých nejčastěji mluví špatně ti, kdo sami dělají nejvíce špatného.

*Nejlépe vidíme hrb svého suseda,
však nedohlédnem na svá vlastní záda.
Velikost hory, jež na nás vzadu dosedá,
tak pro nás zůstává skrytá záhada.*

Hodně nám škodí, když soudíme své bližní, protože to lichotí naší domýšlivosti a naše pýcha roste dost rychle i bez toho, abychom ji živili. Obviňujeme druhé, abychom omluvili sami sebe. Jsme takoví blázni, že sníme o tom, že jsme lepší, protože jiní jsou horší, a mluvíme, jako bychom se mohli dostat nahoru tím, že strhneme druhé dolů. K čemu je dobré slídit po dírách v lidských kabátech, když je nedokážeme opravit? Mluvte o mých dluzích, pokud je hodláte zaplatit; pokud ne, nechte si svůj červený hadr za svým hřebenem ze slonoviny. Přítelovy chyby by se neměly inzerovat, a dokonce ani cizí by se neměly zveřejňovat. Kdo se vysmívá oslovi, je sám oslem, a kdo dělá z druhého hlupáka, je sám hlupákem. Neměj ve zvyku se lidem smát, neboť staré přísloví říká: „Oběšení tě natáhne, ale výsměch tě lapí“.

*Kdo bez přestání vtipkuje, ten do druhých se strefuje.
A kvůli vlastní radosti, dopustí se i výtržnosti.
Jen když se dobře pobaví – co na tom, že mnohé poraní.*

Žertování se příliš často mění v posměch a to, co mělo lechtat, se stává ranou. Je škoda, když moje veselí je cizím utrpením. Než člověk vyrukuje s vtipem, měl by zvážit, jak by se mu to líbilo jemu samotnému, neboť mnozí, kdo rozdávají drsné rány, mají velmi tenkou kůži. Dávej jen to, co bys byl ochoten přijmout: někteří lidé házejí sůl na druhé, ale mudrují, když špetka soli dopadne na jejich vlastní syrová místa. Když dostanou oko za oko a zub za zub, nelíbí se jim to; nic však není spravedlivějšího. Kdo koušou druhé, zaslouží si být kousáni.

Můžeme přítele pokárat, a tak dokázat své přátelství, ale musíme to udělat velmi jemně, jinak můžeme přítele ztratit kvůli svému trápení.

Než druhého pokáráme, musíme zvážit a dát si pozor, abychom se nedopustili téhož, neboť kdo čistí skvrnu prsty od inkoustu, ještě ji zvětšuje. Opovrhovat druhými je horší provinění, než jaké na nich můžeme vidět, a veselit se nad jejich slabostmi ukazuje naši vlastní slabost a také zlobu. Důvtip by měl být štítem k obraně, a ne mečem k útoku. Posměšné slovo sekne víc než kosa a rána se obtížně hojí. Na ránu se zapomene mnohem dříve než na posměch. Zesměšňování je šokující. Náš kazatel říká: „Smát se slabosti nebo znetvoření je zrůdnost.“ Je to člověk, který by o tom měl něco vědět, a jde mu to jako po másle.

*Kdo vysmívá se slabosti bližního,
ten se té své především směje.
Oč moudřejší je, kdo nechá druhého,
a k vlastní nápravě rychle spěje.*

*Z knihy Obrazy Jana Oráče.
Napsal a ilustroval Charles Spurgeon.*

CÍRKEV BUDOUCNOSTI

Jan Karafiát

Jestliže některá z čeledí země nebude putovat do Jeruzaléma a klanět se Králi, Hospodinu zástupů, nedostaví se jim déšť. Jestliže nebude putovat a nepřijde egyptská čeleď, ani jí se nedostaví déšť. Utrpí porážku, kterou připraví Hospodin pronárodům, jež nebudou putovat, aby slavily slavnost stánků. (Za 14,17–18).

Rozumí se druhý Jeruzalém a druhý chrám po r. 536 a ne ten první chrám, který byl o mnoho slavnější, který vystavěl Šalomoun. Co měli, bylo něco velice vzácného. Otevřete si, prosím, l. Královskou 8,41–45: „Také přijde-li cizinec, který není z Izraele, tvého lidu, ze vzdálené země kvůli tvému jménu, neboť budou slyšet o tvém velkém jménu a o tvé mocné ruce a o tvé vztažené paži, přijde-li a bude se modlit obrácen k tomuto domu, vyslyš v nebesích, v sídle, kde přebýváš, a učíš vše, oč k tobě ten cizinec bude volat, aby poznaly tvé jméno všechny národy země a bály se tě jako Izrael, tvůj lid, aby poznaly, že se tento dům, který jsem vybudoval, nazývá tvým jménem. Vytáhne-li tvůj lid do boje proti nepříteli po cestě, kterou jej pošleš, a budou-li se modlit k Hospodinu směrem k městu, které jsi vyvolil, a k domu, který jsem vybudoval tvému jménu, vyslyš v nebesích jejich modlitbu a prosbu a zjednej jim právo.“ To jsou ty staré ideály a teď máte druhý chrám a nové ideály, lid Boží neskonale slavnější. Neboť co připravuje Pán Bůh pro svůj lid? Církev neskonale duchovnější, takže tvoří na světě zároveň království Boží. Možná, že vaše církev nebo naše není království Boží, ale když ta církev bude v takovém rozkvětu, jaký Bůh pro svět připravuje, tak ta církev je zároveň na světě království Boží.

Nejde nám o historickou přednášku; máme na mysli čtvero věcí:

I. Všichni jsme údy vzácné církve

My všichni kvůli něčemu na světě jsme, a nejen jen tak kvůli něčemu, ale kvůli něčemu vzácnému. Jsme tu proto, abychom byli údy takové

církve, která tvoří království Boží; proto jsme na světě a k ničemu jinému. Co je to království Boží? Když je Pán Bůh tvůj Král, když to jde podle jeho vůle. „Jako v nebi, tak i na zemi.“ Jaká je jeho vůle, to víte. A přece tu není království Boží, protože ten zákon není v mém srdci. Nikdy se to nerozumělo tak, aby zákon byl v hrsti nebo pěsti, ale v srdci. Pohlédněte do Žalmu 37,31 a obraťte list do Žalmu 40,9: „Má v svém srdci Boží zákon, jeho kroky nezakolísají.“ „Plnit, Bože můj, tvou vůli je mým přáním, tvůj zákon mám ve svém nitru.“ Ano, v srdci a v mém nitru. Pak rozumím tomu prvnímu žalmu, že „přemýšlí o jeho zákoně ve dne i v noci“. Nu, pak tu máte království Boží. Když to tak chodí na nebi, tak je tam království Boží, a když to chodí na zemi tak, kdekoliv, třeba v Praze, tak je tu ten nebeský Jeruzalém.

A tu začínáte teprve zakoušet, jaké vzácné věci vám Pán Bůh připravuje na světě: To nejvzácnější, co na světě je, je vůle Boží. To je to jediné, o čem nakonec řekl: „To je znamenité.“ To je váš podíl. Jen to a nic víc. Představte si, že máte čisté svědomí, srdce, oči, ruce, a vy víte, ať se děje, co se děje, všechno je ve váš prospěch a nic není proti vám! To by bylo nebe na zemi. To je to, co pro tebe Pán Bůh připravuje. Ale kde by?

„Já takový nejsem!“ Arciže ne! Rád doznávám, že ta kapitola třetí evangelia Janova se čítává na Trojici. Nikodém nerozumí takovým důležitým věcem. „Ty jsi tělo z těla narozené a nic víc, ale to není tvůj konec! S vámi se to nemá jako se skřivanem v povětří, ten zůstane skřivanem. Ale vy nejste pěkní a dobří, ale z vás něco ještě může být! Vy se musíte znovu narodit. To nedokážete vy ani já, ale který to vymyslel, ten to dokáže!“

On se do toho vloží svým svatým Duchem. Každý začne lkát nad sebou. Mohou tu být velké rozdíly, ale stejně úpíte nad sebou, že to není pěkné. Nemá se to s vámi tak, jak to má být. Tu vám zjeví to své nejpěknější, shladí vaše hříchy. To se stalo, on sám nesl můj hřích, ten svatý umřel za můj hřích, způsobil hříchů shlazení a vám to dá, ne katechismus, ne dogmatika, že jste s ním ve víře spojeni. Skrze víru přebývá ve vašich srdcích, jeho zákon pak přebývá v našich srdcích a chodí to tak, jak si přeje.

A teď si představte, že to takové je.

II. Jak můžeme růst?

Jak to chcete udělat, aby to takové zůstalo, aby ten duchovní vzrůst raději prospíval a nezkracoval se? Musíte být stále u Hospodina, musí na vás stále pršet nebeský déšť, jinak to všechno uvadne. Podívejte se do první části našeho textu: „Jestliže některá z čeledí země nebude putovat do Jeruzaléma a klanět se Králi, Hospodinu zástupů, nedostaví se jim déšť.“ Když tam nepřijdete, nebude pršet. Nu, podíváte se na zahradu vašeho srdce, jak dopadne, když na ni nebude pršet ten nebeský déšť! Vy jste tam přivedeni, kam jste přivedeni Duchem svatým. Vy se můžete udržet jen tehdy, jestli tam, kam vás postavil Duch svatý, zůstanete. Rozumíte tomu, že váš přirozený život má jisté podmínky. Nemůžete být živi, když nemáte vzduch. A teď se podívejte na ten rozdíl, který Pán Bůh zamýšlel. Těm podmínkám života nemusíte dobře rozumět, můžete být jako dítě, ale duchovně ne tak.

Budete si rozumět. On si přeje, abyste byli vědomě jeho. Najděte si, prosím, Efezským 1,17–18: „Prosím, aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, dal ducha moudrosti a zjevení, abyste ho poznali a osvětleným vnitřním zrakem viděli, k jaké naději vás povolal, jak bohaté a slavné je vaše dědictví v jeho svatém lidu.“ Všichni musíte mít osvětlený zrak. Nesmíte být jako malé děti! Je tu dvojí člověk: Ten starý a ten nový. Ten starý není zrušen, ale nevládne, nýbrž ten nový člověk, sám Kristus. „Aby Kristus přebýval ve vašich srdcích.“

Pak v tom spojení musíte stále zůstat. Tomu dnes již dítě rozumí: Když se telefonuje, je tu spojení, drát. Tak také duchovně. Všechn ten duchovní rozkvět je z Ducha svatého. Jak tu je, vždy bude sestupovat déšť. Jak? Když vyhovíte v tom, co si přeje. Budete přicházet vždy do Jeruzaléma, kde je jeho království a tam bude pršet. Otevřete si, prosím, Skutky 5,32: „My jsme svědkové toho všeho a s námi Duch svatý, kterého Bůh dal těm, kdo ho poslouchají.“

Jestli nám dá Ducha svatého, spolehněme se, že ho krásně poslechneme. Jestli bude dávat déšť, jak to udělá? Tak, jak si to přeje. Volejte a bude vám dáno. Budete přicházet k němu, k jeho Písmu. „Nechť ve vás přebývá slovo Kristovo v celém svém bohatství.“ A když moderní lidé řeknou, že nemají tolik času, pak mám jen jednu odpověď: „Pak na vás

nebude pršet z nebe déšť.“ On to tak udělal, abyste pro něj měli dost času. Nejste tu kvůli tomu, abyste měli dosti času na ledacos, ale na něj ano.

On si přeje, abyste měli den Páně, a zasedali k Slovu Božím, jak zde sedáme. „Ne, to u nás nejde.“ Konec řečí, když nemůžete mít takové neděle, nebude na vás pršet déšť!

A my musíme slavit jeho památku. „My tam nemůžeme chodit, my se bojíme.“ Nu, já uznávám, takové to je, ale to je vaše škoda. On má své vzácné věci, které dává, jen když posloucháte. Tak vám kvete vaše zahrada, jak kvete; když ten déšť stále neprší, nekvete vám nic.

On si přeje, abyste byli všichni rození misionáři v jeho království. Nenecháte si to pěkně pro sebe, ale hned to nesete celému světu. Proto tu jste, abyste to pěkně roznášeli. Ale zatím si nedáváte žádnou práci s druhými. Vy si myslíte, že na vás bude pršet déšť? Žádný déšť, ale všechno uvadne.

III. Pokušení hledat jiné prostředky

„Utrpí porážku, kterou připraví Hospodin pronárodům, jež nebudou putovat, aby slavily slavnost stánků.“ Pokud jsem v těle a v moderním světě, jsem ve stálém pokušení chytat se umělých prostředků a nahradit to Boží zřízení jinými prostředky. Ti Egypťští by se usmáli a řekli: „U nás nikdy neprší a nebude s námi zle.“ My jsme si to chytře zařídili. „My máme Nil!“ To stačí na léto a oni mají umělé zavlažování po celé zemi. Otevřete si, prosím, Deuteronomium 11,10: „Země, kterou přicházíš obsadit, není totiž jako země egyptská, z níž jste vyšli, kterou jsi oséval semenem a zavlažoval šlapáním čerpadla jako zelinářskou zahradu.“ Tam se všechna pole zavlažují velikými čerpadly, která jsou poháněná nohama. „My se neprosíme o žádný déšť, když my jsme si z Nilu pole zavlažili.“ Vy jste se dostali tam, kam jste se dostali.

Moderní tělo povídá: Není třeba se vázat na Boží podmínky! Vaše vzdělanost, vaše kultura je všechny nahradí. Ale jste na omylu, jestli si myslíte, že krůpějíčka nebeské rosy vám spadne skrze vaši učenost. Tolik řečí o Slovu Božím, ale žádná krůpěj. Pomyslete si, že se celá církev začne chytat přirozených prostředků a myslíte, že to také bude tak pěkné? Církev světská řekne: Copak to není všechno naše? Arciže, ale když to chcete tak zařídit se službami Božími, nebe se nad

vámi zavírá. A nemyslíme na církev katolickou, ale na reformovanou. Zpívají sóla jako v koncertu! Vy si myslíte, že se nebe otvírá? Ani krůpěj nepadne. Když zábavu spojíte se službami Božími, tak se nebe zavírá. Udělejte si zábavu doma, ale nesmíte spojovat přirozené věci s duchovními, jinak všechno uvadne.

Jiný by se ošidil, ale Pán Bůh ne.

IV. Jaká tedy bude církev budoucnosti?

Taková, že tu bude království Boží, když bude vedena Duchem Božím. Co tu musí být a co odpadnouti? Nedejte se mást tím, co máte před očima, ale duchovní církev tady bude mít, protože ji musí mít. Abys ty začal a já, abych si přál být jeho království, tak se dal proměnit, jako on proměňuje a aby ti záleželo na těch tvých nejbližších! Nedejte se mást tím, že nebývají proroci vzácní ve své vlasti. To byly výjimky, to není pravidlo. Vy si myslíte, když vás Pán Ježíš posílá, že z toho nic nebude?

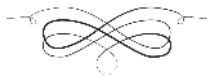
Nebude to ta a ta osoba, o které vy si to myslíte, ale některá to bude. Kdo to bude? Kdo to bude, to já nevím, ale něco z toho bude! Nežůstanete obráceni sami, když se skutečně obrátíte.

Nu, jaké to bude v církvi budoucnosti? Vzácné chrámy tu nemusí být, a žádný farář tu nemusí být a žádné farní úřady, ale Duch svatý tam musí být, více Ducha svatého a více slova Božího. Kdo bude kázat? „A stane se v posledních dnech, praví Bůh, sešlu svého Ducha na všechny lidi, synové vaši a vaše dcery budou mluvit v prorockém vytržení.“ Tu to máte. Ti kázali! Vždyť my tu máme úřad v církvi reformované, který je vzácnější než farní! To je úřad presbyterní a náš farář není nic jiného než presbyter. To je slabost faráře, že má plat, ale presbyteri žádný plat nemají. To budete ještě obdivovat: Tady je církev, která se velmi krásně obejde bez všech platů a jde z Ducha svatého.

Já jsem hotov. Jak dalece jsme tělo, žádáme si těchto umělých prostředků a myslíme, že to také pěkně půjde, ale to jsme na omylu. Ty máš být údem té živé církve, kvetoucí, která tvoří království Boží na zemi. On to sám svým svatým Duchem vykoná a připraví tě k tomu, že stále budeš chodit pro toho Ducha, kde jej dává: „Jestliže některá z čeledi země nebude putovat do Jeruzaléma a klanět se Králi, Hospodinu zástupů, nedostaví se jim déšť. Jestliže nebude putovat a nepřijde

egyptská čeleď, ani jí se nedostaví déšť. Utrpí porážku, kterou připraví Hospodin pronárodům, jež nebudou putovat, aby slavily slavnost stánků.“ Amen.

Kázáno 22. května 1910.

OŽIVUJÍCÍ MILOST

John MacDuff (1818–1895)

*Ale ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly;
vznášejí se jak orlové, běží bez únavy, jdou bez umdlení. (Iz 40,31)*

„Cožpak nás, Pane, neoživiš?“ Má duše, jsi si vědoma svého úpadku? Je tvé chození s Bohem méně časté, tvé city méně nebeské? Přibližuješ se ke slitovnici s menší ochotou, ochabuje tvé společenství s tvým Spasitelem? Je modlitba menší výsadou než dříve? Pulz duchovního života je slabší, neznatelný a nárazový? Chléb života už tolik nechutná? Viditelné, časné a hmatatelné vytlačuje neviditelné a věčné? Upadáš do tohoto stavu ospalé spokojenosti se sebou samým, do tohoto souladu svého života se světem, ztrácíš veškeré štěstí pravého náboženství a riskuješ a ohrožuješ lepší život, který přijde? Povstaň! Vzývej svého Boha! „Cožpak nás, Pane, neoživiš?“ Nemohl odpovědět jinak než uštěpačně: „Kolikrát jsem vás chtěl shromáždit, ale nechtěli jste!“ „Spolčencem modlářských stvůr se stal Efrajim, nech ho být.“ Ale „v nepokoji pamatuj na slitování!“ „Vyraší jak obilí.“ „Hospodinova ústa to vyřkla.“ Jak a kde lze nalézt oživující milost? V tomto vzácném zaslíbení ti dává klíč. Je to na tvých kolenou – návratem do tvé opuštěné a neobývané komůrky! „Ti, kdo skládají naději v Hospodina!“ „Čekejte na Pána, buďte dobré mysli a on posílí vaše srdce.“ Říkám: Složte naději v Hospodina!“

SYROFENICKÁ ŽENA

Jan Hus

Ježíš odtud odešel až do okolí Týru a Sidónu. A hle, jedna kananejská žena z těch končin vyšla a volala: „Smiluj se nade mnou, Pane, Synu Davidův! Má dcera je zle posedlá.“ Ale on jí neodpověděl ani slovo. Jeho učedníci přistoupili a žádali ho: „Zbav se jí, vždyť za námi křičí!“ On odpověděl: „Jsem poslán ke ztraceným ovcím z lidu izraelského.“ Ale ona přistoupila, klaněla se mu a řekla: „Pane, pomoz mi!“ On jí odpověděl: „Nesluší se vzít chleba dětem a hodit jej psům.“ Ona řekla: „Ovšem, Pane, jenže i psi se živí z drobtů, které spadnou ze stolu jejich pánů.“ Tu jí Ježíš řekl: „Ženo, tvá víra je veliká; staň se ti tak, jak chceš.“ A od té hodiny byla její dcera zdráva. (Mt 15,21–28)

Svaté evangelium, jak zní jeho slova, je celkem srozumitelné. Týr a Sidon byla města ležící dříve v zaslíbené zemi; ale protože Židé nemohli všechny pohany z této země vyhnat, v těchto městech a v této oblasti žili v době Ježíšově pohané. Tato žena tedy, když vyšla z těch krajín, přišla nejprve do domu, aby mluvila s Ježíšem, jak píše svatý Marek v 7. kapitole; ale protože ji tam neposlouchal, běžela za ním po cestě a neustále prosila, aby se nad ní smiloval a uzdravil její dceru, kterou trápil zlý duch. Milostivý Kristus ji ani učedníky, kteří za ni prosili, neposlouchal až do pravého času a řekl důvod: že není poslán od Boha, aby uzdravoval nemocné, ale pouze lidi z domu izraelského, tedy jen Židy. A ačkoli Kristus přímo nazval pohanský lid psy, ona si Kristova slova vypůjčila a dodala, že i psi jedí z drobků, které padají ze stolů pánů; a protože byla vytrvalá, pokorná a měla velkou víru, obdržela od Krista chválu pro svou víru a v tom, oč prosila, byla vyslyšena.

Proto svatý Beda říká: „Nejmilejší bratři, slyšeli jsme z tohoto svatého evangelia, které se nyní četlo, že se chválí veliká víra ženy, její trpělivost, vytrvalost a pokora; a je ještě podivuhodnější její zbožnost, že ona, ač pohanka, která neslyšela svatá Písma, měla tyto ctnosti, které svaté Písmo ukazuje.“ Tolik Beda.

Z jeho slov a z příkladu této pohanky máme poučení, abychom tuto drahou pohanku následovali ve víře, v trpělivosti, ve vytrvalosti a v pokoře, a tak byli milostivým Spasitelem vyslyšeni a chváleni. O něm evangelium říká: „Ježíš odtud odešel,“ totiž ze země Genezaretské, a opustil mistry a zákoníky, protože reptali a pohoršovali se nad tím, že jeho učedníci přestupují příkázání starších, protože jedli, aniž by si umyli ruce, proto „odešel“. A jak říká výklad, „odešel“, aby vírou pohanské ženy káral nevěru mistrů. Hle, proto „odešel“ Ježíš a šel do krajin týrských a sidónských.

„A hle, jedna kananejská žena,“ tedy z pokolení pohanů, kteří se nazývali Kananejci, volala nebo křičela: „Smiluj se nade mnou, Pane, synu Davidův!“ Tato její řeč je krátká, ale plná moudrosti; proto svatý Jan Zlatoústý říká: „Slyš a viz moudrost ženy, všímej si, co říká její duch: ‚Smiluj se nade mnou,‘ neboť tak si v sobě řekla kananejská pohanka, nevím o sobě nic dobrého; utíkám se k milosrdenství, tam kde je nevyšlovné zdraví! Dále viz, koho prosí o smilování, že říká: ‚Smiluj se nade mnou!‘“ Zde Zlatá ústa takto mluví: „Co potřebuješ, ženo?“ A ona: „Hledám milosrdenství.“ „Pro koho hledáš?“ A ona opět: „Pro sebe.“ „Co potřebuješ?“ A ona: „Má dcera je zle posedlá.“ „Proč tedy neprosíš: Smiluj se nade mnou a nad dcerou?“ A ona odpovídá: „Ukrutný osten, nejhorší přirozený hřích, zrušil milosrdenství.“

Opět říká svatý Jan Zlatoústý: „Viz moudrost ženy! Neříká: Smiluj se nad mou dcerou! Ale: ‚smiluj se nade mnou!‘ Neboť ona necítí bolest, já všechno cítím, já sama mám bídnou bolest, já nešťastná a každý den vidím své útrapy! Kam půjdu? Kam se poděju? ‚Smiluj se nade mnou, Pane, synu Davidův! Má dcera je zle posedlá.‘ Ó, přeslavné vyznání! Žena pohanka vyznává i Boží i lidskou přirozenost Kristovu: Boží přirozenost proti ďáblu, když říká: ‚Pane!‘ Lidskou přirozenost, aby se ráčil smilovat, že jako Bůh chtěl být člověkem proto, aby milosrdně vysvobodil od ďábla; proto říká: ‚synu Davidův.‘ Ukazuje, co jí škodí, když říká, že ‚mou dceru zle trápí ďábel‘, ukazuje svou bolest: ‚dceru‘, ukazuje, jak je veliká, že ji ďábel zle ‚trápí‘, a také hrozná, že ji ‚ďábel‘ trápí.“

„Ale on jí neodpověděl ani slovo.“ Jan Zlatoústý: „Na příčinu jejího křiku se nezeptal, volající neutěšil, ani neutišil křik. Zde teprve pozoruj

podivnou věc: viděl jsi ženu pilnou, viděl jsi její statečnost, viděl jsi její vytrvalost, viděl jsi její víru? A přesto jí Ježíš neodpověděl ani slovo! Podivná věc, ó podivná věc v rozličnostech! Žena prosí, modlí se, kvílí, křikem naplnila nebe, nařiká nad svým pádem, stupňuje prosby, vypráví o bolesti: a milovník lidí neodpovídá! Slovo mlčí, studnice je zavřená, lékař lék zadržel!“ Tolik Zlatá ústa. A proč ji hned nevyslyšel? Předně proto, že prodlévání a umlouvání Krista jí dalo více ctností a bohatství; za druhé pro příklad, abys i ty, když se modlíš, pokud hned neobdržíš, v modlení nepřestal.

„Jeho učedníci přistoupili a prosili ho: „Pošli ji pryč, protože za námi křičí.““ Prosili snad za ni z milosrdenství, anebo proto, že se chtěli zbavit jejího křiku? Anebo se styděli lidského sběhnutí k nim kvůli ní? Neboť i předtím, jak říká svatý Marek, běžela, i teď, jak říká evangelium, a křičela. Hle, učedníci řekli: „Pošli ji pryč,“ totiž, učiň jí milosrdenství, nezdržuj se s ní, „vždyť za námi křičí.“ A on odpověděl: „Jsem poslán ke ztraceným ovcím z lidu izraelského,“ totiž k těm zbloudilým, jak říká Izajáš v 53. kapitole: „Všichni jako ovce jsme zbloudili.“ A tak nechtěl dát příčinu Židům, aby se nepohoršili, když by viděli, že s Kananejkou jedná velmi lehce, když ji vyslýchá.

A ona, když přišla blíž, již byla veselá, že k ní promluvil, modlila se k němu, a padla k jeho nohám, jak říká svatý Marek, a řekla: „Pane, pomoz mi!“ Krátké slovo umdlené ženy! Ubohá, která během i křikem umdlela, která měla velikou bolest pro svou dceru; a protože ještě nevidí slitování, omdlela a padla k nohám, a když si trochu oddechla, řekla jen tolik: „Pane, pomoz mi!“ Už nemohu běžet ani křičet, ale nepustím se tvého milosrdenství: „Pane, pomoz mi!“

Všimněte si tří proseb: První je její: „Smiluj se nade mnou!“ Druhá je učedníků: „Pošli ji pryč!“ Třetí je znovu její: „Pane, pomoz mi!“ Ó milosrdný, smiluj se! – to k té první. Ó svobodný, nezadržuj, pošli ji svobodnou od ďábla domů! – to k druhé. Ó Pane všemohoucí, pomoz od veliké ďábelské moci! – to ke třetí. Z toho dále máš, že milosrdenství snímá hřích, odpuštění vinu nebo muka nebo pomstu za hřích, pomoc v pokušení pomáhá. A tak ty tři prosby „smiluj se, pošli a pomoz“ vysvobodily pohanku od hříchu, od trápení a k veliké milosti a ke chvále Kristově jí pomohly.

Dále evangelium říká, že on odpověděl: „Nesluší se vzít chleba dětem a hodit jej psům.“ Tedy, není dobré vzít slova spasení, která mají být dána nejprve Židům, a dát psům, tedy pohanům, kteří jako psi vždy proti Bohu štěkají a jako psi se zabývají svými modlami. Ó, tvrdá odpověď! Ó, jako meč ostrá slova! Ó, těžká rána od Pána té nebohé uštědřená! Nejprve přišla k němu do domu, a on před ní odešel; běží za ním, a on před ní utíká, křičí za ním, a on mlčí; učedníci za ni prosí, a on odpovídá; a již zemdlená, když leží u jeho nohou a říká: „Pane, pomoz mi!“, jak ji těší? Že ji pokládá za psa, když říká: „Není dobré vzít chleba synům a dát psům!“

Ó, dobroto lékaře, kde jsi nyní? Tak ukrutně raněnou trýzníš, tak její rány pošlapáváš! Nazýváš nebohou psem, a tím přivádíš k zoufalství! – Milý Kristus odpovídá: „Není to tak, jak říkáš! Vždyť já ji povzbuzuji, aby, ač pohaněna, nepadla; dám jí útěchu, aby nezoufala. Já ji naučím, že řekne: „Ovšem, Pane, jenže i psi se živí z drobtů, které spadnou ze stolu jejich pánů.“ – Hle, co říká? „Ovšem, Pane!“, tedy je to tak, jak říkáš: „Já jsem pes, oni jsou synové, které máš na mysli; neber jim chléb, který jim náleží, abys ho dal mně, ale jako štěněti mi dej drobty. Dej mé dcerce zdraví, ať se to jedno dobrodiní stane nad ní. Vždyť jsi již mnohá a veliká dobrodiní učinil mezi Židy. Oni mají tvá dobrodiní za drobty, já, tvé štěňátko, se s nimi spokojím. Rač se nade mnou smilovat!“

A Ježíš jí odpověděl: „Ó ženo, tvá víra je veliká; ať se ti stane, jak chceš.“ Ach, toto slovo ukazuje velikou Kristovu milost a zároveň i jeho údiv nad její vírou, podobně jako u setníkovi víry. Ó ženo, tvá víra je veliká tvým vyznáním, tvou pevností a tvou srdečnou žádostí. Hle, již jí otevřel svou milost, již její víru chválí, již jí daruje vytrvalost, když říká: „Ať se ti stane, jak chceš!“ Zlatá ústa zde praví: „Ty jsi uzdravena, ty buď nyní lékařkou, tobě svěřuji lék, abys ho tvá vůle uplatnila a uzdravila dcerku!“ Ó, divná věc! U žádného člověka nečteme, že by dostal tak velikou svobodu; ale i kdyby ji dostal, jistě by nebyla příčinou tak veliké víry.

„A její dcera byla uzdravena v tu hodinu.“ V tu hodinu, kdy Kristus řekl: „Ať se ti stane, jak chceš,“ neboť, jak říká svatý Marek, když žena

přišla domů, nalezla dívku sedět na lůžku bez ďábla, neboť z ní již vystoupil.

Máme z toho mravní poučení, že se máme pilně modlit k Pánu Bohu, aby nám ráčil pomoci od ďábla; také máme poučení, že Pán Bůh nebere ohled na osoby, ale v každém národě je mu vzácný ten, kdo je spravedlivý, jak říká svatý Petr ve Skutcích apoštolských v 10. kapitole. Proto milostivý Spasitel, když se stýkal s pohany, činil mnohé divy a mluvil vlídně k pohanům, jako k této pohance a k setníkovi. A nemáme zprávu o tom, že by někdy tak velmi zjevnými slovy chválil víru někoho, jako této pohanky a setníka.

Dále máme poučení, že tato pohanka byla pro svou víru obdarována porozuměním, takže chápala, že pohané jsou psi, protože se pilně starají o mrtvé modly jako psi o mršiny. Také chápala, že chléb, o kterém Kristus mluvil, je duchovní pokrm daný Židům, totiž naučení a divy. A také chápala, že pohané, když se obrátí k jeho milosti, že budou hodni jeho nasycení.

Amen.

Kázání na druhou postní neděli r. 1413.

TŘI POHŘBY A TŘI VDOVY

Austin Walker

Ale Noemin muž Elímelek zemřel a ona zůstala s oběma syny sama. Ti se oženili s Moábkami. Jedna se jmenovala Orpa, druhá Rút. Sídlili tam asi deset let. Oba, Machlón i Kiljón, rovněž zemřeli, a tak ta žena zůstala sama, bez dětí i bez muže. (Rút 1,3–5)

Příklady nám vždy pomáhají pochopit způsoby, jakými Bůh pracuje v našich životech, zejména v těžkých chvílích. Když Elímelek a jeho žena Noemi se svými dvěma syny, Machlónem a Kiljónem, odešli z Betléma do Moábu, zdálo se, že je vše v pořádku. Mysleli si, že se vyhnou hladomoru, který zuřil v jejich vlasti. Noemi neměla tušení o potížích, které měly během příštích zhruba deseti let ovládnout její život. Zdálo se, že vše jde hladce, dokud rodinu nezasáhla tragédie. Její manžel zemřel. Byla ponořena do velkého smutku. Písmo s velkým pochopením říká, že „zůstala sama“ (Rút 1,3). Alespoň měla své dva syny. Nepochybně našla útěchu ve svém zármutku, když se její synové oženili a ona našla útočiště v jednom z jejich domů. Dovedete si tedy představit, jak se její zármutek znásobil, když nejprve zemřel Machlón a pak Kiljón? Bolest ze tří pohřbů byla pro ni velmi silná. Nyní byla Noemi jediná, kdo přežil. Jaké měla jako vdova mezi Moábcí vyhlídky? Přirozeně očekávala, že se její dvě snachy vrátí do svých rodných domů. Pak by byla skutečně bez prostředků, a co hůř, byla Izraelkou, která nyní žije v cizí a bezbožné zemi. Oč horší by to ještě mohlo být?

Noemin případ byl sice opravdu extrémní, ale není těžké si představit, v čem spočívaly její potíže. Slovo „soužení“ (jak je používá Jakub v Jk 1,27) v podstatě označuje „trápení“ a utrpení způsobené tlakem a změnou okolností. Četnost, s jakou Písmo hovoří o „soužení“ vdovy, naznačuje, že když se změní okolnosti a žena se stane vdovou, čelí mnohem většímu tlaku než vdovec.

Smrt manžela zanechá ve vdově zdrcující pocit opuštěnosti, izolace a prázdnoty. Ve slovech popisujících Noemi je zvláštní nádech určitého

dojetí - „zůstala sama“. Její život byl zdánlivě roztrhán na kusy. Když jí smrt vzala manžela, ztratila Naomi svého pozemského ochránce a živitele, nejlepšího přítele a pozemského společníka. Byla otřesena v samotném nitru své bytosti. Proto byl její zármutek tak silný.

Pokud byl váš manžel křesťan, byl vaším společníkem, utěшитelem, milencem a duchovním důvěrníkem. Nyní však ten, na němž jste tolik závisela, už není po vašem boku. Při svatbě jste se zavázali, že zůstanete manželi, „dokud vás smrt nerozdělí“, a nyní se tento strašný okamžik, na který jste se možná nikdy neodvážila pomyslet, stal trvalou skutečností. Možná to přišlo náhle a mnohem dříve, než jste čekala. Možná máte malé nebo problémové děti, které teď musíte vychovávat sama. Neměla jste ani tušení, co by mohla znamenat věta „dokud nás smrt nerozdělí“. O jejím významu jste v onen šťastný den sotva uvažovala.

Jiní se mohli těšit z mnohem delšího společného života. Máte šťastné vzpomínky: jak jste se sžili v manželství, jak jste se stala matkou, jak děti vyrostly a možná vstoupily do manželství, a jak jste se pak společně radovali z dětí svých dětí. Společně jste zestárli. Společně jste prošli několika život ohrožujícími situacemi v důsledku nějaké těžké nemoci. Někdy to bylo „na hraně“, ale díky Boží dobrotě, kterou k vám Bůh projevil, jste těmito krizemi prošli společně. Možná váš manžel zemřel po dlouhé nemoci a vy jste udělala vše, co bylo ve vašich silách, abyste se o něj postarala, dokud byl naživu. Byla to náročná a těžká zkušenost.

Žádná z těchto dřívějších krizí se nedá srovnat s těmito novými problémy. Čelíte nejtěžší změně ze všech a přepadá vás pocit bezmoci. Jste nyní sama, zranitelná a cítíte se naprosto bezradná. Jak si teď poradíte, když žijete sama? Kdo bude dělat všechny ty opravy v domácnosti? Kdo vyřeší domácí rozpočet a účty? Někdy se může stát, že se v noci probudíte a natáhnete ruku, jen abyste si uvědomila, že druhá strana postele je nyní studená a prázdná. Někdy se vám může zdát, že svého manžela vidíte nebo slyšíte jeho hlas. Cítíte se hloupě, vyčítáte si to a znovu se rozpláčete. Vzpomínám si na podobný zážitek po smrti svého otce. Když jsem poprvé po jeho pohřbu vešel do matčina obývacího pokoje, ze zvyku jsem pozdravil

svého otce, který po mrtvici obvykle seděl v křesle. Zaplavil mě smutek. Uvědomil jsem si svou „chybu“ a s pláčem jsem se zhroutil do nejbližšího křesla.

Smrt přišla jako vetřelec a připravila vás o nejbližšího přítele. Život už nikdy nebude takový jako dřív. Hrozí, že vás pohltí sebelítost. Možná začnete pochybovat o moudrosti a laskavosti Boha vůči vám. Víte, že byste to neměla dělat, ale zjišťujete, že si jen stěží můžete pomoci. Noemi velmi těžce nesla změnu okolností a dokonce si změnila jméno: „Nenazývejte mě Noemi (to je Rozkošná). Nazývejte mě Mara (to je Trpká), neboť Všemohoucí mi připravil velmi trpký úděl“ (Rút 1,20).

Jestliže Noemi netušila, jaké potíže ji čekají, když se svou rodinou odchází do Moábu, rozhodně neměla ani tušení o požehnání, které jí Bůh přinese v jejím vdovství. Znovu se nevdala, ale poznala rozměry Boží lásky a Božího zaopatření pro ni a pro její snachu Rút, které předčily všechna její očekávání. Trápení vdovy jsou zvláštní trápení, ale žádné z nich ji neodděluje od Boží dobroty.

Naučit se podřízovat jeho vůli a nadále věřit, že se žádný aspekt Boha nezměnil navzdory změnám ve vašich okolnostech, je nyní jednou z vašich hlavních povinností. K tomu se vrátíme v některé z dalších kapitol. Takové podřízení se není nikdy dílem jednoho dne. Noemi se potýkala s obtížemi. Satan se vám bude snažit vsugerovat, že se Bůh změnil a že k vám byl nelaskavý, když vám vzal manžela. Odolejte mu a jeho zlým intrikám. Raději důvěřujte Božímu slovu. Pamatuje, že Bůh říká, že je ochráncem vdov. Také vám slíbil, že vás zbaví starostí. Možná vám hodlá dokázat, že je takový, jakého jste si ho, stejně jako Noemi, nikdy nedokázala představit. Boží prozřetelnost vás nyní postavila do říše zármutku a slz. Není však Bůh ve své prozřetelnosti dobrý a moudrý? Nemá snad právo naložit s námi, jak uzná za vhodné? Není snad dobrý a milující? Nikdy není krutým Otcem, který by si liboval v trápení některého ze svých dětí.

Vaše potíže přinášejí pocit bezmoci, ale ne beznaděje. Možná budete chtít dát průchod svým pocitům a oddávat se sebelítosti, ale vaše pocity se mají řídit pravdou o Bohu, která se ve vašem srdci projevuje mocí jeho Ducha. Ve své bezmoci se svěřte Bohu. Sebelítost

vás od Boha odvede. Spíše dovoďte, aby vás vaše problémy hnaly do jeho náruče, ne pryč od něj.

Jako moudrý lékař dokáže nalít olej do vaší rozbouřené duše, obvázat vaše zlomené srdce a uzdravit vaše bolesti. „On mě ve zlý den schová ve svém stánku, ukryje mě v skrýši svého stanu, na skálu mě zvedne“ (Ž 27,5). Toto uzdravení se však neuskuteční během jednoho dne. Přesto je vaším nebeským ochráncem a živitelem a vy vstupujete do nové zkušenosti Boží dostatečnosti a něžného soucitu. Každý den se postará o všechny vaše potřeby. Důvěřujte mu, protože vás nikdy nezkłame. Hleďte útěchu v jeho Duchu svatém a v zaslíbeních jeho Slova. Modlete se za jeho milost, která vám umožní spočinout v něm a podřídit se jeho moudrým cestám. Tam naleznete onen pokoj „převyšující každé pomyšlení“ (Fp 4,7), který vám dává sám Bůh v Kristu Ježíši.

*Z knihy „Gods care for the widow“ (Boží péče o vdovu),
vydalo nakladatelství Day One v roce 2010.
Použito se souhlasem vydavatele.*

ŽENĚ UČIT NEDOVOLUJI: 2. ZDŮVODNĚNÍ

–jk–

Vždyť první byl stvořen Adam a pak Eva. A nebyl to také Adam, kdo byl oklamán, ale žena byla oklamána a dopustila se přestoupení. (1Tm 2,13–14)

Potom, co ve verších 11 a 12 Pavel napsal, že nedovoluje ženě učit a mít moc nad mužem, pokračuje v následujících dvou verších k vysvětlení toho, proč to tak má být. Jak to tedy vysvětluje?

Nikde v textu – ani na tomto místě, ani jinde v celém dopise – nenajdeme odkaz na nějaké kulturní problémy v dané společnosti nebo na rabínské tradice či pohanské kultury a gnosticismus. Místo toho nás Pavel vede do prvních kapitol knihy Genesis. A všimněte si, jak se staví k prvním kapitolám Bible, které jsou dnes tolik napadány. Mnozí říkají, že to je jenom „teologické“ vysvětlení vzniku světa a člověka, ale nemá to nic společného se skutečností – jinými slovy říkají, že to je taková pohádka, přičemž pravým zdrojem autority a pravdy je evoluční věda. Ale co dělá Pavel? Pavel bere příběh první, druhé a třetí kapitoly Genesis a staví na nich svůj praktický argument. Bere ten příběh naprosto vážně a velmi doslovně. Muž má vést ženu, protože muž byl stvořen první a teprve potom žena. Žena nemá učit muže, protože žena byla oklamána a dopustila se přestoupení. To je Pavlovo vysvětlení. Pokud přijmeme evoluční vysvětlení vzniku světa a původu člověka, potom tyto argumenty přestávají mít smysl. Zpochybnění prvních kapitol Genesis vede ke zpochybnění rozdílů mezi mužem a ženou, vede to k destrukci řádu ve stvoření, ve společnosti i v církvi, vede to ke zneplatnění Pavlových argumentů v prvním Timoteovi, které se týkají fungování církve, takže církev je následně budována spíše podle lidských představ než podle jasného vzoru, který nám dává Písmo. Nehledě na to, že zpochybnění prvních kapitol Genesis ničí také celý koncept spasení, protože podobný argument jako zde používá Pavel také v Římanům 5:

Skrze jednoho člověka totiž vešel do světa hřích a skrze hřích smrt; a tak smrt zasáhla všechny, protože všichni zhřešili. ... Jestliže proviněním Adamovým smrt se zmocnila vlády skrze jednoho člověka, tím spíše ti, kteří přijímají hojnost milosti a darované spravedlnosti, budou vládnout v životě věčném skrze jednoho jediného, Ježíše Krista. (Ř 5,12.17)

Zpochybněním Genesis nezůstane kámen na kameni – otázky spasení, hříchu, smrti, manželství i církve – to všechno má svůj kořen v prvních kapitolách knihy Genesis. Řádem ve stvoření a tím, co stalo při pádu člověka, Pavel zdůvodňuje svůj zákaz, aby ženy vyučovaly muže.

Muž byl stvořen z prachu země a vdechl do něj dech života. Tak se stal člověk živým tvorem. Byl stvořen jako vrchol stvoření. Potom Bůh vysadil zahradu v Edenu a tam postavil člověka, kterého vytvořil (Gn 2,7–8).

I řekl Hospodin Bůh: „Není dobré, aby člověk byl sám. Učiním mu pomoc jemu rovnou.“ ... I uvedl Hospodin Bůh na člověka mrákotu, až usnul. Vzal jedno z jeho žeber a uzavřel to místo masem. A Hospodin Bůh utvořil z žebra, které vzal z člověka, ženu a přivedl ji k němu. (Gn 2,18.21–22)

Vidíme, že žena byla stvořena z muže a pro muže. Muž byl stvořen, aby vedl, vyučoval a staral se, sloužil. Žena byla stvořena jako pomoc muži rovná. Proto žena nemá vést, nemá vyučovat, ale má se nechat vyučovat. Proto je zodpovědností a povinností muže, aby vedl a vyučoval. Proto také Písmo mluví o Adamově selhání, Adamově pádu, o tom, že to byl Adam, skrze koho vešla do světa smrt – ačkoliv to byla Eva, která byla oklamána a ocitla se v přestoupení. Eva byla oklamána hadem, Adam byl sveden ženou. Dobře to můžeme vidět ve třetí kapitole Genesis, kde se snaží všichni hodit vinu na toho druhého – Adam vyčítá Bohu, že za jeho hřích může ta žena, kterou mu Bůh dal, žena říká, že to byl had, kdo jí svedl... Je to typické a myslím, že to všichni velmi důvěrně známe, protože je to něco, co je nám vlastní, co stále znovu děláme, když se dopustíme nějakého přestoupení, provinění nebo hříchu. „Já nic, já muzikant.“

Pavel ukazuje na řád, který Bůh dal do svého stvoření – Bůh je ten, kdo stvořil autoritu – a to je něco, co vychází z Boží přirozenosti i z řádu, který je uvnitř Boží trojice: Otec miluje Syna, Syn se podřizuje Otci a dokonale ho poslouchá, Otec dává Synovi Ducha a Syn posílá Ducha a Duch, který vychází z Otce, zvěstuje všechno, co přijímá od Syna. Vidíme princip autority a podřízenosti uvnitř Boha, uvnitř Boží trojice – při současném zachování rovnosti všech osob Boží trojice. To je způsob, jak Bůh stvořil svět. Všechno stvořil podle řádu. Zřizuje autority v institucích, které ustanovil – vládce ve státě a my se máme podřizovat vládám, které máme (Ř 13,1-2), ustanovuje vedoucí v církvi, starší, jimž se máme podřizovat:

Poslouchejte ty, kteří vás vedou, a podřizujte se jim, protože oni bdí nad vámi a budou se za vás zodpovídat. (Žd 13,17)

Všichni křesťané jsou královským kněžstvem, jsou si před Bohem všichni rovni, jsou jeden v Kristu Ježíši, mají stejný přístup k Bohu, ale mají rozdílnou míru zodpovědnosti, kterou jim Bůh svěřil. Starší nejsou vyšší třídou křesťanů, ale jsou většími služebníky ostatních křesťanů.

Stejně tak Bůh ustanovil muže, aby byl hlavou ženy – ačkoliv muž a žena jsou jedním tělem, jsou jedno, mají stejný přístup k Bohu, jsou si rovni před Bohem, jsou zodpovědní za své hříchy a svůj vztah s Bohem. Přesto Bůh každému z nich svěřil jinou míru zodpovědnosti a určil každému z nich jinou roli. Podívejte se do Efezským 5, kde se tím Pavel zabývá podrobněji:

V poddanosti Kristu se podřizujte jedni druhým: ženy svým mužům jako Pánu, protože muž je hlavou ženy, jako Kristus je hlavou církve, těla, které spasil. Ale jako církev je podřízena Kristu, tak ženy mají být ve všem podřízeny svým mužům. Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval, aby ji posvětil a očistil křtem vody a slovem; tak si on sám připravil církev slavnou, bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného, aby byla svatá a bezúhonná. (Ef 5,21-27)

To je řád, který Bůh ustanovil pro vztah mezi mužem a ženou. Je to něco, co vidíme v celém Písmu od Genesis po Zjevení. Je to svědectví, které zní jednohlasně, zní stále stejně, není to něco, co by bylo závislé na kultuře, na podmínkách, ve kterých žijeme nebo na vnějších okolnostech. Je to něco, co platí pořád – a zároveň je to něco, co bylo vždy nějakým způsobem převráceno a překrucováno. Muži zneužívali autoritu, kterou jim Bůh svěřil a místo toho, aby ochotně sloužili ženám a obětovali se pro ně, zotročovali je a dělali z nich své služby. Ženy, místo toho, aby se pokojně poddávaly svým mužům jako Kristu, snažily se všemožným způsobem získat autoritu nad muži a ovládat je, být tím „krkem, který kroutí hlavou“, jak můžete občas slyšet.

Náš text (1Tm 2,11–14) neříká nic ani o hodnotě mužů a žen, ani o inteligenci mužů a žen, neříká nic ani o náchylnosti k hříchu mužů a žen – Pavlův argument vychází z historických událostí a na nich staví. Je to stejné, jako když Písmo říká, že spása je ze Židů (J 4,22), protože Ježíš je potomek z rodu Davidova (2Tm 2,8). Nemusí se vám líbit, že spása je ze Židů – copak by stejně dobrý spasitel nemohl být Čech nebo Číňan? Můžete být proti tomu, ale nic s tím neuděláte, protože tak to Bůh ustanovil. Je to historický fakt, ze kterého vyplývají závažné důsledky. Totéž platí o ženách a mužích. Žena není horší ani lepší než muž, není méně ani více inteligentní, není více náchylná k hříchu, protože muž i žena jsou naprosto zkažení ve své přirozenosti a mrtví ve svých vinách a hříších. Ale je tady řád stvoření ustanovený Stvořitelem, podle kterého máme žít a jednat.

To je jednoduché zdůvodnění Pavlova prohlášení, že nedovoluje ženě učit ani mít moc nad mužem.

BIBLICKÁ ROZPRAVA O REAKCI CÍRKVE NA MIMOBIBLICKÉ PŘÍKAZY II.

*Rozbor Římanům 13: Přehodnocení autority vlády ve
světle biblického kontextu*

Anthony Forsyth

Ve svém předchozím úvodním článku (viz. SDG č. 52, s. 19) jsem psal o problému „křesťanství v kostce“ a jeho tendenci izolovat verše (nebo dokonce jen části veršů) a ignorovat širší kontext. Řekl jsem, že Římanům 13,1a („Každý ať se podřizuje vládní moci ...“) je příkladem tohoto izolovaného přístupu. Typické chápání, které z takového izolovaného textu vyplývá, je, že máme dělat vše, co nám vláda nařídí, pokud to není přímo hřích.

Základní předpoklad je zde nepopíratelně biblický – Bůh má veškerou autoritu, a proto když nám říká, abychom se podřídili lidské autoritě, podřizujeme se (nebo nepodřizujeme) ve výsledku jemu. Tuto zásadu bychom měli posunout ještě dále – jestliže veškerá autorita patří Bohu, pak jakákoli lidská autorita je ve skutečnosti jen autoritou Boží, která na ni byla delegována. Není to o nic víc jejich autorita, než když se auto z půjčovny stane naším, i když si ho jen pronajímáme – autorita je Boží a my ji pouze vykonáváme jeho jménem.

Pokud se na tom shodneme, jak bychom mohli nesouhlasit s výkladem izolacionistů/etatistů (etatismus je bezpodmínečné podřízení se státu, pozn. red.), kteří říkají: „Bůh delegoval vládě svou autoritu, pak odmítnutí poslušnosti znamená odmítnutí poslušnosti Bohu.“ No, do jisté míry je to pravda – máme odevzdávat císaři, co je císařovo (Mt 22,21). Ale co je císařovo a co mu máme odevzdávat? Nebo jinak řečeno, jakou pravomoc Bůh delegoval na vládu? To je klíčová otázka, která se tak často opomíjí. Etatismus slepě předpokládá, že vláda si může přisvojit jakoukoli autoritu – ale připustili bychom stejný rozsah pro jiné delegované autority?

Každá delegovaná pravomoc je nějakým způsobem omezená – nejsme přece Bůh. Je omezena osobou, sférou (nebo oblastí) a rozsahem. Například člen církve nemá autoritu nad ostatními členy církve, ale pastor ano; pastor nemá autoritu nad členy jiných církví, pouze nad svou vlastní; pastor nemá autoritu nad každou oblastí života členů církve. Příkaz „poslouvejte ty, kteří vás vedou, a podřizujte se jim“ (Žd 13,17) lze tedy chápat a aplikovat pouze v kontextu této otázky: „Jaká je sféra (oblast) a rozsah jejich autority?“

Totéž platí pro vládu. Protože Bůh má veškerou autoritu, jedinou autoritu, kterou vláda má, je ta, kterou na ni delegoval. Stejně jako bychom tedy neměli poslouchat pastora, který nám říká, že máme nosit červenou barvu pouze v úterý, nebo že máme sledovat/poslouchat pouze schválený seznam médií, nebo že se máme oženit pouze s jím vybraným protějškem, neměli bychom jednoduše přijímat ani žádnou autoritu, o které vláda tvrdí, že ji má bez toho, že bychom se nejprve podívali na to, co učí Písmo ohledně toho, jakou autoritu vládě Bůh udělil.

A kde takovou pasáž najdeme? Římanům 13! Právě pasáž, kde najdeme půlku verše, který se izolovaně používá k tvrzení „dělejte, co vám řeknou“, je ve skutečnosti pasáží, která učí o účelu a omezeních vlády.

V několika příštích článcích tuto pasáž pečlivě rozebereme v celém kontextu. Prozatím vám však řeknu několik klíčových principů, které uvidíme, až pasáž rozebereme:

1) Vlády jsou Božími služebníky – nemohou rozhodovat o tom, co budou dělat, ale musí být poslušné Bohu, který na ně delegoval svou pravomoc. Pokud se tedy pohybují mimo tuto delegovanou pravomoc, nemají vůbec žádnou legitimní autoritu.

2) Účel a pravomoc vlády jsou omezeny na oblast její působnosti. Jejich úkolem je převážně vládnout v rámci této sféry a trestat zlo a jeho pachatele. Dnes vidíme mnoho příkladů, kdy vlády dělají to, co je mimo jejich sféru ‚delegované pravomoci‘.

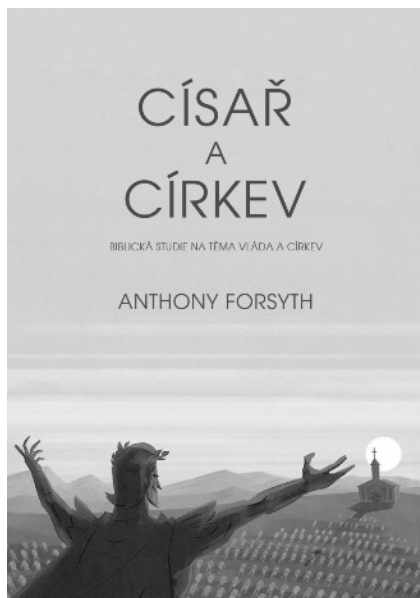
3) Vláda nemá pravomoc určovat, co je dobré a co zlé – to je Boží sféra a ona jako Boží služebník je povinna trestat zlo, jak ho definuje Bůh.

Pro moderní evangelikály jsou to šokující závěry. Domnívají se, že se podřizují Bohu, když dělají, co jim vláda nařídí, zatímco ve skutečnosti jsou často skrytými etatisty a nebezpečně se přibližují modloslužbě tím, že přijímají dalšího „boha“, který si falešně nárokoval autoritu, kterou mu Bůh nikdy neudělil, a klade na ně požadavky, které Bůh nikdy neklade.

V příštím článku začneme podrobně rozebírat Římanům 13, přičemž začneme jedním zásadním slovem: „dobro“.

Připravujeme k vydání autorovu knihu „Císař a církev“, v níž téma vztahu státu a církve rozebírá velmi podrobně včetně důkladného rozboru Římanům 13.

FALEŠNÉ NARATIVY A TI, KDO JE ŠÍŘÍ

Tom Ascol

Falešné narativy jsou urážkou Boha a škodí jak těm, kdo je šíří, tak těm, kdo jsou jimi pomlouváni. Bůh nikdy nelže a je Bohem pravdy (Titovi 1,2). Člověk, který šíří lži – vymýšlí si nepravdivé příběhy (narativy) a obvinění – porušuje deváté přikázání a hřeší především proti Bohu. V dnešní době, kdy se hřích nebere příliš vážně, by se ti, kdo si váží Bible, měli zastavit a důkladně se zamyslet nad tím, co Bůh říká o lži.

[O ďáblovi Ježíš řekl:] Když mluví, nemůže jinak než lhát, protože je lhář a otec lži. (J 8,44)

Do záhuby vrháš ty, kdo lživě mluví. Kdo prolévá krev a jedná lstivě, toho má Hospodin v ohavnosti. (Ž 5,7)

Nesmí přebývat v mém domě, kdo záludně jedná. Kdo proradně mluví, na oči mi nesmí. (Ž 101,7)

Těchto šest věcí Hospodin nenávidí a sedmá je mu ohavností: přezíravé oči, zrádný jazyk, ruce, které prolévají nevinnou krev, srdce osnující ničemné plány, nohy rychle spěchající za zlem, křivý svědek, který šíří lži, a ten, kdo vyvolává mezi bratry sváry. (Př 6,16–19)

Zrádné rty jsou Hospodinu ohavností, kdežto zalíbení má v těch, kdo prosazují pravdu. (Př 12,22)

Je jich více, ale tyto verše stačí k tomu, abychom viděli, že člověk, který šíří lži, jedná jako ďábel a vystavuje se Božímu soudu. Každý, kdo se bojí Boha, by se měl trást při pomýšlení, že by před jeho tvář šířil lživá vyprávění.

Taková zlomyslná činnost je také porušením lásky, protože křivé svědectví proti bližnímu může být pro toho, o kom lžete, smrtelně nebezpečné. „V moci jazyka je život i smrt“ (Příslaví 18,21). To se v dějinách smutně ukázalo nesčetněkrát.

To se stalo našemu Pánu. Poté, co Ježíš v sobotu uzdravil ruku jednoho člověka, začali se farizeové a herodiáni domlouvat, „že ho zahubí“ (Mk 3,6). Měli na mysli nějaký cíl, nějaký plán. Jediné, co potřebovali, byl plán, jak to uskutečnit. Tento plán zahrnoval, aby byl falešně zatčen a nespravedlivě odsouzen na základě svědectví falešných svědků. Marek stručně popisuje úspěch jejich spiknutí:

Velekněží a celá rada hledali proti Ježíšovi svědectví, aby ho mohli odsoudit k smrti, ale nenalezali. Mnozí sice proti němu křivě svědčili, ale svědectví se neshodovala. Někteří pak vystoupili a křivě proti němu svědčili: „Slyšeli jsme ho říkat: Já zbořím tento chrám udělaný rukama a ve třech dnech vystavím jiný, ne rukama udělaný.“ Ale ani jejich svědectví se neshodovala.
(Mk 14,55–59)

Jejich lži se nemusely shodovat. Musely pouze podporovat příběh o tom, že si tento člověk zaslouží zemřít.

Lživé vyprávění je závěr, který hledá důkazy. Je to program, který potřebuje záštitu, cíl, který je v mysli vypravěče hoden toho, aby byl podpořen lží, protože, víte, cíl je tak vznešený, že plně ospravedlňuje použité prostředky.

Protože falešné narativy jsou ze své podstaty bezohledné a bezbožné, žádný křesťan by se jimi nikdy neměl zabývat. Přesto to dnes příliš mnoho lidí, kteří nesou Kristovo jméno, dělá. V naší kmenové době totiž horlivost ospravedlnit „svou stranu“ může snadno otupit jinak dobře smýšlející věřící vůči biblickým standardům říkat pravdu.

Připomněl jsem si to minulý týden (pozn. překl.: Článek je z dubna 2023), když jsem dostal textovou zprávu s dotazem, zda jsou tvrzení v sérii tweetů Stephena Feinsteina, pastora z Kalifornie, pravdivá. Se Stephenem jsem se setkal a věřím, že je to upřímný a věrný pastor. Příběh, který Stephen vyprávěl (a do kterého jsem byl na několika významných místech zapojen), aby lidi pokáral za propagaci falešných příběhů, prostě nebyl pravdivý. Když jsem ho na to upozornil na stejném fóru, kde svá tvrzení uvedl, omluvil se a své nepravdivé komentáře smazal (což je správné a velmi si toho cením).

V posledních týdnech se proti Johnu MacArthurovi objevilo mnohem závažnější a zákeřnější falešné vyprávění. Bohužel to není nic neobvyklého, protože se najde řada lidí, kteří jsou zřejmě vždy připraveni šířit o něm nepodložená obvinění. Rachael Denhollanderová je prostě jednou z jeho posledních a nejostřejších kritiček, které tuto strategii proti pastoru MacArthurovi používají.

Paní Denhollanderová je v evangelikálním světě známá svým věrným svědectvím o Kristu, když svědčila proti násilníkovi Dr. Larrymu Nassarovi, který byl usvědčen ze sexuálního zneužívání mnoha dívek v americkém ženském gymnastickém týmu. Od té doby je otevřenou obhájkyňou obětí sexuálního zneužívání. Její horlivost obhájkyně ji bohužel někdy vedla k tomu, že v honbě za tím, co považuje za spravedlnost, šířila nepravdy.

V poslední době ona a její stoupenci odvážně obvinili MacArthura z toho, že je úzce spojen s Billem Gothardem (falešný učitel obviněný ze zneužívání autority) a že pracuje na vyřešení Gothardových obvinění ze zneužívání, aby se vyhnul soudním sporům. Závěr, který měla tato falešná obvinění podpořit, je, že MacArthur a Gothard jsou podobní ptáčky a veškeré nebiblické učení druhého z nich o autoritě a podřízenosti by mělo být připsáno prvnímu. Když se ti, kteří o tom něco věděli, snažili tato obvinění vyvrátit nebo alespoň zpochybnit, byli ujištěni, že existuje spousta dokladů, včetně „fotografických důkazů“.

Takové „důkazy“ podle Denhollanderové dokazují, že „v té době byli úzce propojeni“. Dále odvážně tvrdí: „Mám také informace z první ruky přímo od osob, které byly v té době zapojeny do obou služeb“. To vše zní přesvědčivě a lidé, kteří se nezajímají o pravdu, to tak také přijímají. Ve skutečnosti jsou však všechna tato tvrzení nepravdivá.

Pokud o tom někdy existovaly nějaké pochybnosti, Ron Henzel je zcela rozptýlil svou důkladnou, odměřenou a zdrcující kritikou tohoto falešného narativu, který si vymysleli, kterému věří a který propagují ti, kdo by se měli lépe orientovat. Můžete si ji přečíst na stránkách Midwest Christian Outreach (<https://midwestoutreach.org/2023/04/06/inquiring-minds-want-to-know-the-mystery-photo-2/>) (v angličtině). Pokud jste uvěřili falešnému narativu, který šířila Denhollanderová

a další, a šíříte ho, a jste křesťané, měli byste činit pokání. Ježíš zemřel právě za takové hříchy a všechny hříchy nám zdarma odpouští, takže není důvod něco předstírat nebo se snažit zakrýt, když zhřešíme. Křesťané jsou stejně tak lidé, kteří činí pokání, jako lidé, kteří věří.

Písmo je plné varování před křivým svěděním – před lží. Nemlčí ani o tom, že nemáme věřit lžím nebo jakémukoli obvinění bez pečlivého zdůvodnění. „Nepovstane jen jediný svědek proti někomu v jakémkoli zločinu, v jakémkoli prohřešku a při jakémkoli hříchu, jehož se někdo dopustil. Soudní výrok bude vyneseno podle výpovědi dvou nebo tří svědků“ (Dt 19,15). Pavel to opakuje v Novém zákoně, když křesťanům nařizuje, aby byli obzvláště opatrní, pokud jde o přijímání obvinění proti starším, aniž by byla oprávněná. „Stížnost proti starším nepřijímej, leda na základě výpovědi dvou nebo tří svědků“ (1Tm 5,19). Když tyto a další pasáže o opatrnosti brali křesťané vážně, falešné narativy by rychle zanikly poté, co by opustily ústa (nebo klávesnici) pomlouváče (Není-li už dřevo, uhasne oheň, není-li klevetník, utichne svár, Př 26,20).

Každý následovník Ježíše Krista by se měl zříci falešných narativů. Vždyť Ježíš je přece pravda. Ti, kdo mu patří, by měli chodit ve světle, jako je on ve světle (1J 1,7). „Nepodílejte se na neužitečných skutcích tmy, naopak je nazývejte pravým jménem“ (Ef 5,11).

www.founders.org

DNES

Alexander Maclaren (1826–1910)

*Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce ve vzdoru!
(Žd 3,15)*

Neříkám nic o dalších důvodech pro rychlé jednání, jako například že každý další okamžik ztěžuje člověku obrácení se k Ježíši Kristu jako ke svému Spasiteli. Strašlivá moc zvyku kolem něj splétá řetězy, zprvu tenké jako pavučina, nakonec pevné jako železné pouto. Asociace, které se zaplétají, vazby, které překážejí, rostou strašlivou rychlostí. A je-li pro tebe nyní těžké obrátit se ke svému Pánu, nikdy to nebude snazší a určitě to bude těžší.

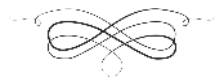
A milí přátelé, jak dlouho toto „dnes“ bude trvat? Samozřejmě vím, že všechny nejhlubší důvody, proč jste se stali křesťany, zůstanou nedotčeny, i kdybyste měli žít ve světě navždy. A samozřejmě vím, že evangelium Ježíše Krista je stejně dobré pro život jako pro smrt. Ale nehledě na to zdravý rozum říká, že pokud je náš čas zde tak nejistý, jak víme, že je, není čas něco odkládat. Vy i já musíme zemřít, ať už k tomu najdeme vhodnou dobu, nebo ne. A možná musíme zemřít dříve, než najdeme „vhodnou dobu“ Štěstěny, která by poslala pro Pavla nebo mistra Pavlova formátu. Takže v nejužším slova smyslu „... dnes ... nezatvrzujte svá srdce.“

Troufám si však říci, že některým z vás, a zvláště některým mladým lidem, může v přijetí Ježíše Krista za svého Spasitele a ve službě jemu bránit nejasná nechuť a strach z tak velké změny. Prosím vás, nepřikládejte takovým úvahám ani trochu váhy. Je-li změna správná, čím dříve ji provedete, tím lépe. Smršť se přežene, stejně jako se koupající vzpamatuje, když se mu na chvíli ponoří hlava pod vodu.

A někteří z vás se možná drží zpátky, protože vědí, že existují hříchy, které budou muset odhalit, pokud se stanou křesťany. Ani to vás nesmí zdržovat. Zpověď je uzdravující, dobrá a sladká pro duši, pokud je potřebná k pokání. Hříchy, které mají lidé právo znát, bolí,

dokud jsou skryty, a přestanou bolet, když jsou přiznány, jako liška pod šatem spartského chlapce, která hlodala, když byla zakryta, a přestala kousat, když byla odhalena.

Tak, milí přátelé, slyšte Krista, jak k vám mluví ve svém Slově, ve svých služebnících, v hloubi vašich srdcí. Mluví k vám o umírajícím Spasiteli, o své nekonečné lásce, o své dokonalé oběti, o úplném spasení, očištěném srdci, požehnaném životě, pokojné smrti, o otevřeném nebi pro každého, pokud to přijmeme: „Varujte se tedy odmítnout toho, kdo k vám mluví.“

NEJISTÉ TRVÁNÍ ŽIVOTA

Charles Spurgeon

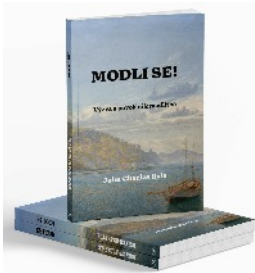
Nepřekvapila vás někdy zpráva, že soused nebo známý, s nímž jste si ještě před jedním či dvěma dny povídali, zemřel? „Mrtvý?“ řekli jste si. „Vždyť byl ještě před pár dny v mém obchodě! Mrtvý! Proč? Vždyť se zdál být zdravý, tělesně silný, duševně čilý, plný plánů a projektů. Myslel bych si, že kdokoli jiný zemře dřív než on!“ Nevzpomínáte si na chvíle, kdy jste slyšeli zvonit zvon za blízkého příbuzného a stáli jste nad otevřeným hrobem? Ach, tehdy, když na víko rakve dopadla hlína a zazněla slova: „Prach prachu, popel popelu,“ každý z těch dunících kousků říkal: „Mám pro tebe poselství od Boha.“

Z naší nabídky

Zvýhodněná sada:
**ŽALMY PRO POTĚŠENÍ
SRDCE & MOUDROST
KRÁLE ŠALOMOUNA**
Každodenní zamyšlení z knihy Žalmů a z knihy Přísloví
Jaroslav Kernal

Rozměr a vazba: 110 x 160 mm,
vázaná, s přebalem a záložkou.
Počet stran: 212 & 224
Cena: 580,- Kč

MODLI SE!
Výzva a povolání k modlitbě
John Charles Ryle

Rozměr a vazba: 110 x 160 mm, brož.
Počet stran: 76
ISBN: 978-80-909065-5-6
95,00 Kč

Připravujeme:

Jan Amos Komenský – Nedobytný hrad je Hospodinovo jméno
(převedeno do souč. češtiny)

Jan Hus – O šesti bludech (v souč. češtině)

Jaroslav Kernal – Kazatel: Radost a marnost života
(každodenní zamyšlení na celý rok z knihy Kazatel)

Anthony Forsyth – Císař a církev
(biblická studie na téma vztahu vlády a círke)

www.eshop.solideogloria.cz

Ⓢ *Spolek Soli Deo Gloria*

www.solideogloria.cz

Praha 2025